

TRUBADŪRS UZ ĒZEĻA

Sabiedrībā spožā

Rādos,

Ar saviem zvēriem

Priekšā stādos:

“I-ā! Ķikaragā! Tirili-tirili!

Tiricirili!”

Pa dvēseļu lielceļiem izmītiem platiem,

Kur filozofi aizgrand ar smagi piekrautiem ratiem,

Kur mirdzot auļo dzejnieku kavalkādes, –

Nedarīdams nevienam nekādas skādes,

Es uz ēzeļa jāju –

Šūpodams brīžiem kreiso, brīžiem labo kāju.

Mirkšķinādams brīžiem labo, brīžiem kreiso aci,

Brīžiem ar kreiso, brīžiem ar labo roku ēzelim

pa skaustu bungodams,

Savas nerra dziesmiņas dungodams.

Un ēzelis man ir gudrs un saka:

“I-ā!” – un tas ir tikpat kā –

Āmen.

Man nav smieklu daudz, izsmiekla nav nemaz –

Kā neatlaidīgas lietus lāses manas dziesmiņas
list pār dvēseļu lielceļiem izmītiem platiem.

Viss jums ir apnicis, viss ir bez vērtības,

viss ir vienaldzīgs jums, ak, ļaudis!

Ko te līdz sprediķi, himnas un odas!

Manifesti, proklamācijas, traģēdijas,
programmas, likumi, mītiņi!

Ak! Šīs dzejnieku vētras ūdens glāzēs!

Šīs oratoru Marnas kaujas tabakdozēs!

Kur viņi trauc? Šie jātnieki likumdevēji,

jātnieki likumgrāvēji, jātnieki sludinātāji savos zirgos?

Dvēseļu lielceļi ir izmīti no naida un varas,

no netaisnībām, no apspiestības: visi ceļi
ir vienādi, un neviens neaizved vairs nekur.

Vakarā krēslainā
Pa izcirstām, izdegušām cilvēces alejām,
Pa šrapneļu izēstiem kalniem un palejām
Sērīgi smaidošs jāz uz ēzeļa sava
Trubadūrs – nerrs,
Acīm kaisli gaidošām vērdamies brūkošā tumsā.
Izkrien pakavu – atskaņu dzirkstis gaisos,
Smagi domu pātaga šmiukš,
Un ēzelis gudrs ir un saka mūžīgi:
“I-ā!”
Uz ēzeļa muguras priekšā stāv gailis,
Nekustīgs uz vienas kājas
Un vienu aci vaļā, –
Izkats viņam lepns, komiski majestātisks,
kāds mēdz būt iznīkstošo, iznīcināmo
pēdējo ķeizaru gvardiem, un viņam pašam ir savs lozungs:
“Ķikaragā!” – un tas ir tikpat kā –
Urā! Uz priekšu!

Urbjošo, neatlaidīgo, smaidīgi dzeļošo,
dendija tradīciju frakā, bibliofila talārā tērpjošos strofu vidū,
Nakts vidū
Jādzied būs gailim:
Neaizgulieties par ilgu! Neiemiedziet uz laikiem!
Mūžīgais Jaungads jātaurē gailim:
“Ķikaragā.”
Uz labā pleca,
Pelēkos spārnus ciet sakļāvis,
Debesu menestrels cīruls man sēž.
Vai jūs nedzirdat, ka kaklā viņam sudrabaini guldz:
“Tirili! Tiricirili!”
Augstu pār galvām viņš tiks reiz laists.
Viņa kaklā slēpjas visu sāpju atmaksa –
Šellīdziesmu sudrabs, nākotnes dvēseļu smarža un gaisma:
“Tiricirili!”
Neniciniet ēzeli! Pa dvēseļu ceļiem izmītiem
platiem bez trokšņa viņš neapnicīgi soļo,
Uz viņa platās muguras viegli kūleņus mest! Lai iesmīdinātu jūs!

Nenoguliet gaili! Viņa Jaungada atgādinājumu!
Ticiet cīrulim! Gaismas pilnam rītam pār zaļatzaļojošo pasauli!
Mīlai! Un dziesmām,
kas sudrabaini burbuļo cīruļa kaklā!
Tad nu –
Lūk, es pats,
Trubadūrs – arlekīns, dūcošs dziesmu rats –
Un, lūk, mani zvēri, un šīs ir viņu balsis:
“I-ā! Ūkaragā! Tirili-tirili!
Tiricirili!”